

Lúc bấy giờ Đức Đại Thông Chúng Tuệ Như Lai thấy vô lượng, vô số trăm ngàn muôn ức chúng sinh ở mười phương và mười sáu vị vương tử khuyến thỉnh thuyết pháp, tức thời ba lần chuyển đại pháp luân mười hai hành, khai hóa chỉ dạy Sa-môn, Phạm chí, chư Thiên, Long, Thần, các ma, Phạm thiên và tất cả nhân dân, vì họ mà nói về sự thật của khổ: Đây là Khổ đế, cho đến Tập đế và Đạo đế, do theo Đạo đế ấy mà chấm dứt khổ đau.

Sau đó Đức Phật giảng rõ, phân biệt đầy đủ pháp mười hai nhân duyên, từ si dẫn đến hành, từ hành dẫn đến thức, từ thức dẫn đến danh sắc, từ danh sắc dẫn đến lục nhập, từ lục nhập dẫn đến tập, từ tập dẫn đến thống, từ thống dẫn đến ái, từ ái dẫn đến thọ, từ thọ dẫn đến hữu, từ hữu dẫn đến sinh, từ sinh dẫn đến họa lớn già, bệnh, chết, ưu khổ...

Này các Tỳ-kheo! Đức Đại Thông Chúng Tuệ Như Lai nói kinh pháp đến lần thứ ba, trong khoảnh khắc phân biệt nghĩa ấy, khiến cho mười sáu ức trăm ngàn vị trong chúng được lậu tận, tâm ý giải thoát, đạt được trí Tam minh và Lục thông, vô số người đều được độ thoát. Phật thuyết pháp như vậy cho đến lần thứ ba, lần thứ tư, hàng hà sa chúng sinh nghe kinh, tất cả đều được lậu tận, tâm ý giải thoát. Từ đó các chúng Thanh văn nhiều không tính kể được.

Bấy giờ mười sáu vị Vương tử vì lòng tin nên đều xuất gia học đạo và làm Sa-di, thông minh trí tuệ, có nhiều phương tiện vì đã từng cúng dường trăm ngàn muôn ức Đức Phật, tạo lập các hạnh mong cầu Tuệ giác vô thượng, đều cùng nhau bạch Phật:

–Nay chúng Thanh văn trong đại hội, có vô số trăm ngàn muôn ức người đã thành tựu viên mãn và có đại thần túc. Cúi xin Thế Tôn vì chúng con diễn giảng đạo nghĩa Vô thượng chánh chân. Mong Thế Tôn dùng đại trí tuệ quán kiến chỉ bày cho chúng con việc ấy. Chúng con sẽ theo học đại Thánh giáo của Như Lai và cùng nhau khuyến tấn, quán sát cội nguồn của nó.

Đức Thế Tôn rõ biết tâm niệm của các vương tử, liền giảng thuyết kinh pháp cho quốc vương và hàng quyến thuộc, có tám mươi ức trăm ngàn người đều làm Sa-môn. Lúc ấy Đức Phật quán thấy nguồn tâm của các Sa-môn đó, trong hai vạn kiếp thuyết kinh Phương Đăng Chánh Pháp Hoa Bồ-tát Sở Hạnh Nhất Thiết Phật Hộ.

Đức Phật giảng kinh đó xong, bốn bộ chúng đều tin nhận như nhau, mười sáu anh em vương tử là Sa-di nghe lời Phật dạy cùng nhau thọ trì, đọc tụng, giảng giải, được Phật thọ ký sẽ đạt đạo quả Vô thượng Chánh giác.

Phật thuyết kinh ấy xong, các bậc Thanh văn hoan hỷ, mười sáu vị Sa-di và trăm ngàn vô số các chúng Bồ-tát đều đạt được chí nguyện của mình.

Đức Phật thuyết pháp như vậy trong tám vạn kiếp chưa từng ngừng nghỉ. Đức Phật thuyết kinh ấy xong, liền vào tịnh thất nơi thanh vắng chuyên tinh thiền định bốn mươi vạn kiếp.

Bấy giờ mười sáu vương tử làm Sa-di hành đạo Bồ-tát vốn là con Phật, thấy Đức Thế Tôn độ cư nơi thanh vắng, mỗi vị đều lên pháp tòa giảng rộng pháp nghĩa kia, ở trong tám vạn bốn ngàn kiếp phân biệt thuyết kinh. Mỗi vị Bồ-tát hóa độ sáu mươi vạn hằng hà sa trăm ngàn muôn ức chúng sinh an trú trong đạo Vô thượng chánh chân, đều lập hạnh Đại thừa.

Đức Đại Thông Chúng Tuệ Như Lai qua tám mươi bốn vạn kiếp mới xuất thiên, đến pháp tòa, bảo tất cả chúng Tỳ-kheo:

–Mười sáu vương tử này đã thành tựu công đức vô lượng, rất là ít có, trí tuệ siêu việt hy hữu, đã từng cúng dường muôn ức chư Phật, các hạnh đầy đủ, thừa hưởng trí tuệ của Phật, vào đạo giác ngộ để chỉ dạy chúng sinh cũng thâm nhập Phật trí. Các chúng Tỳ-kheo đều phải cung kính cúi đầu, luôn luôn thân cận mười sáu vị Hiền nhân ấy mà không nên giải đãi. Vì chí nguyện mong cầu Thanh văn, Duyên giác thừa, họ đã được con đường Thanh văn, Duyên giác. Nếu ai tu tập hạnh Bồ-tát đã được thành tựu như vậy. Những ai mới phát tâm sẽ được thọ ký cho.

Này các Tỳ-kheo! Những ai nghe kinh pháp này có thể kính tin đều sẽ đạt được đạo Vô thượng chánh chân, thành tựu tuệ giác của Phật.

Này các Tỳ-kheo! Những ai vâng theo lời giáo huấn của Thế Tôn, luôn luôn tin hiểu chánh pháp mà thuyết giáo cho tất cả chúng sinh. Mười sáu vương tử kia đầy đủ Bồ-tát thừa, mỗi một vị khai hóa sáu mươi hằng hà sa người.

Họ sống nơi nào cũng thường được những người kia thân cận,

cũng lại theo nghe giáo nghĩa chánh pháp. Nhờ vậy mà mỗi mỗi chúng sinh ấy được gặp bốn mươi ức trăm ngàn chư Phật như ta nay đang tuyên thuyết cho bốn chúng.

Các Tỳ-kheo có biết mười sáu vương tử khi ấy là ai chăng?

Các Tỳ-kheo thưa:

–Thưa không, bạch Thế Tôn!

Đức Phật dạy:

–Mười sáu vương tử đó nay đều đã thành đạo Vô thượng chánh chân, hiện đang nói pháp trong cõi nước mười phương, cứu giúp vô số trăm ngàn muôn ức triệu chúng Thanh văn, các vị Bồ-tát không thể kể hết.

Hiện tại ở phương Đông, thế giới Thập lục có hai vị Phật hiệu Vô Nộ Sơn Cương Như Lai Chí Chân Đẳng Chánh Giác.

Hai vị Phật hiện ở phương Đông nam hiệu Sư Tử Hưởng và Sư Tử Tràn Như Lai.

Hai vị Phật hiện ở phương Nam hiệu Nhất Trụ và Thường Diệt Độ Như Lai.

Hai vị Phật hiện ở phương Tây nam hiệu Đế Tràn và Phạm Tràn Như Lai.

Hai vị Phật hiện ở phương Tây hiệu Vô Lượng Thọ và Siêu Độ Nhân Duyên Như Lai.

Hai vị Phật hiện ở phương Tây bắc hiệu Chiên-đàn Thần Thông và Sơn Tàng Niệm Như Lai.

Hai vị Phật hiện ở phương Bắc hiệu Nhạo Vũ và Vũ Âm Vương Như Lai.

Một vị Phật hiện ở phương Đông bắc hiệu Trừ Thế Cụ.

Ta nay hiệu là Năng Nhân ở thế giới Kham nhẫn này thành Như Lai Chí Chân Đẳng Chánh Giác, hợp lại là mười sáu Đức Thế Tôn.

Này các Tỳ-kheo! Lúc chúng ta còn làm mười sáu vị Sa-di ở trong đời Đức Phật kia, đã giảng thuyết kinh pháp cho chúng sinh nghe nhận. Mỗi Bồ-tát khai hóa cho vô lượng hằng hà sa trăm ngàn muôn ức chúng sinh phát tâm hướng về đạo Vô thượng chánh chân. Những chúng sinh đó nay được thành tựu đạo Bồ-tát hoặc có người trụ bậc Thanh văn, dần dần được khuyên dạy sẽ tiến đến đạo lớn Vô

thượng và dần dần sẽ thành tối Chánh giác. Vì sao? Trí tuệ của Như Lai không thể tính đếm và không có hạn lượng, chúng sinh không thể tin hiểu như thế này được.

Này các Tỳ-kheo! Vì sao như thế? Lúc còn làm Bồ-tát, ta đã khai hóa cho vô lượng trăm ngàn muôn ức hằng hà sa số chúng sinh, những người có trí nghe hiểu, tin nhận. Trong đời vị lai hoặc có người phát tâm làm đệ tử, theo học thành tựu quả Thanh văn, về sau lại không chịu nghe hiểu giáo nghĩa Bồ-tát, không biết trí tuệ Phật, không hành hạnh Bồ-tát. Tất cả đều tưởng rằng tâm chí đã an trụ trong giải thoát, cho là đã được diệt độ. Họ cần phải đến nơi thế giới Phật khác, sinh vào cõi nước Phật khác, tu tập thuận theo các hạnh đặc thù, phải cầu đạo tuệ, nghe nhận tin hiểu, khi ấy mới hiểu rõ được pháp của Như Lai chỉ có một Phật thừa mà không có hai thừa. Tất cả đều là Như Lai khéo dùng phương tiện thuyết Tam thừa mà thôi.

Khi Đức Như Lai Chánh giác diệt độ, nếu có người cúng dường dùng hạnh thanh tịnh, ưa thích, kính tin pháp vi diệu, đến với kinh điển này, nhất tâm thanh tịnh nơi đại thiên định. Nên biết rằng lúc bấy giờ người đó ở nơi Đức Như Lai nhóm họp tất cả chúng Bồ-tát và tất cả chúng Thanh văn tín thọ pháp này, khi ấy mới biết Phật đạo ở thế gian không có hai thừa đưa đến giải thoát hoàn toàn. Đó chỉ là do Đức Như Lai Chánh Giác khéo léo dùng phương tiện để nói mà thôi.

Những chúng sinh ưa hạnh Tiểu thừa hạ liệt thì đã tự đánh mất hạt giống Phật từ lâu, không hiểu rõ con người vốn bị dục vọng trôi buộc. Khi Đức Như Lai diệt độ, nếu có chúng sinh nghe nói kinh, hoan hỷ kính tin, chúng sinh đó đã được ân đức chư Phật hộ niệm.

Ví như con đường vắng vẻ dài năm trăm dặm, xa thăm thẳm tuyệt nhiên không một bóng người, cũng không có làng xóm. Có một vị thầy dẫn đường thông minh sáng suốt liền tìm ngõ ngách và sự gần xa của con đường để chỉ cho đoàn người muốn vượt qua con đường xa xăm ấy, nhưng tất cả đều mỗi một không thể tiến bước nữa. Họ luyến tiếc nghĩ rằng: “Chúng ta ở yên nơi đất thánh, đất nước thanh bình, có vua quan, thầy bạn, mẹ cha, nay phải lặn lội đến con đường xa xôi chẳng thể đi được nữa, thà rằng cùng nhau trở về

để thoát khỏi nạn khổ này.” Vị thầy dẫn đường thương xót họ đã quyết tâm đi tìm châu báu, giữa đường lại hối tiếc muốn lui về nên phương tiện quyền biến ở nơi khoảng đất trống rộng lớn độ bốn ngàn hay tám ngàn dặm, dùng sức thần túc hóa làm một cái thành lớn mà bảo những người khách buôn:

–Các người chớ ôm lòng lo sợ muốn lui về, đã đến đại quốc rồi, chúng ta có thể nghỉ ngơi ở đây, tùy ý các người muốn tha hồ ăn uống, hoặc muốn tìm nhiều châu báu ở đây cũng được.

Này các Tỳ-kheo! Lúc đó những người khách buôn thấy trong thành nhân dân đông đúc, vô cùng vui vẻ, lấy làm lạ việc chưa từng có. Họ hết đau khổ, được vui vẻ, an ổn, không còn lo sợ họa thiếu thốn, đói khát, tự cho rằng đã được tột đỉnh an lạc.

Lúc ấy vị hướng dẫn biết mọi người được nghỉ ngơi một ngày không còn mỗi mệt, liền diệt hóa thành không còn dấu vết và bảo với mọi người:

–Các người nên mau tiến bước đến vùng đất có nhiều châu báu. Vì thấy các người đi đường mỗi mệt, tâm sợ sệt cho nên ta mới hóa ra thành ấy.

Này các Tỳ-kheo! Như Lai cũng như thế, vì các ông mà làm đạo sư nói kinh pháp. Vì thấy chúng sinh trôi lăn triền miên trong con đường sinh tử, tai họa gian nan, thiếu thốn nên hiện ba thừa, thiên định nhất tâm khiến được Niết-bàn. Như Lai vốn chỉ dạy có một thừa, chúng sinh nghe Như Lai giảng pháp không nhận đạo tuệ, hoặc họ nhầm chán cho rằng phải lâu ngày chịu gian lao khổ nhọc mới được thành tựu. Như Lai biết tâm niệm của họ mỗi mệt, giải đãi nên vì họ mà hiện quả Thanh văn, Duyên giác để đạt đến, giống như một vị thầy hướng đạo kia hóa thành lớn, nhân dân đông đảo. Khi đoàn người được nghỉ ngơi an ổn rồi thì thành lớn ấy tự biến mất. Vị thầy hướng đạo ấy vì các thương nhân mà nói thành huyễn hóa, vị Đạo sư đó chính là Đức Như Lai. Đồng trống mệnh mông ví cho năm đường sinh tử. Những người khách buôn đó là chỉ cho các ông. Đi tìm châu báu là ý nói pháp hạnh, đạo tuệ của Bồ-tát. Giữa đường mỗi mệt muốn lui về nghĩa là Phật đạo khó được, phải trải qua nhiều kiếp tích lũy công Đức còn chưa có thể thành tựu được.

Đức Như Lai dụ dẫn để chúng Thanh văn, Duyên giác để tu tập

nên hóa làm thành lớn gọi là Niết-bàn của bậc La-hán. Thành lớn biến mất, đó là dụ cho lúc sắp diệt độ. Đức Phật ngay lúc đó khuyến khích cho họ phát tâm hướng về đạo Vô thượng chánh chân, quả vị A-la-hán đó vẫn còn bị ngăn ngại, chẳng phải đã thật đạt đến đạo lớn. Nếu đến phương khác được thấy chư Phật, được quả vị không thoái chuyển, hoàn toàn giải thoát, đó mới gọi là chỗ cứu cánh nơi kho tàng châu báu lớn.

Này các Tỳ-kheo! Như Lai thuyết pháp cho các ông nghe vậy, cho đó là hoàn toàn đầy đủ, các ông không biết rằng chỗ tu tập của các ông vẫn chưa xong. Lại nữa, trí tuệ Như Lai thấy khắp tất cả tâm của người trong thế gian mà thị hiện Niết-bàn. Như Lai Chí Chân Đẳng Chánh Giác đã khéo dùng phương tiện mà nói có ba thừa.

Khi ấy Đức Thế Tôn muốn tuyên lại nghĩa trên nên nói kệ:

*Xưa có Đạo Sư  
Đại Thông Chúng Tuê  
Ngồi nơi đạo tràng  
Dưới cội cây Phật,  
Thiền định nhất tâm  
Đến mười trung kiếp  
Vốn chưa thành tựu  
Đạo nghĩa cứu cánh.  
Chư Thiên, Long thần  
Chúng A-tu-luân  
Phát lòng tinh tấn  
Cúng Bậc Tối Thắng,  
Hoa trời lớp lớp  
Tuôn xuống như mưa  
Rải trên Đức Phật  
Bậc Thầy cõi người,  
Ở trong hư không  
Trống trời vang dội  
Để dâng hiến cúng  
Đại Thánh thượng tôn.  
Tối thắng nơi ấy  
Tinh cần khổ hạnh*

Công hạnh dài lâu  
Thành đạo Vô thượng  
Thiền định tư duy  
Trong suốt mười kiếp  
Mới thành Phật quả  
Đại Thông Chúng Tuệ  
Chư Thiên, nhân dân  
Trăm ngàn muôn ức  
Tất cả chúng sinh  
Hoan hỷ phấn chấn.  
Đức Phật vốn có  
Mười sáu người con  
Đều theo vâng thọ  
Như Lai khai hóa,  
Các loại chúng sinh  
Trăm ngàn muôn ức  
Quyến thuộc vây quanh  
Đi đến chỗ Phật.  
Cúi đầu đánh lễ  
Sư trưởng thánh tôn  
Ân cần khai thỉnh  
Xin giảng pháp kinh  
Sư tử dũng mãnh  
Pháp chuta từng nói  
Chúng con đông nhiều  
Và cả nhân dân  
Khắp mười phương cõi  
Cả thế giới này  
Lâu vô lượng kiếp  
Đại Thánh mới hiện.  
Cung điện Phạm thiên  
Bỗng nhiên rực sáng  
Hiện các điềm lành  
Đều phân biệt nói,  
Thế giới phương Đông

Trăm ngàn muôn ức  
Năm trăm cõi nước  
Tự nhiên chấn động.  
Các Phạm thiên ấy  
Ở cung điện mình  
Oai thần công đức  
Tối thượng cao vời  
Khi đó thấy được  
Tướng diêm lành kia  
Liên tìm đến Phật  
Đấng xót thương đời.  
Rồi đem hoa trời  
Rải cúng Đại nhân  
Đều dùng cung điện  
Dâng lên Thế Tôn,  
Ca nhạc đàn sáo  
Khen công Đức Phật  
Thỉnh Đấng Đạo Sư  
Chuyển vận pháp luân.  
Đấng Nhân Trung Tôn  
Lặng yên nhận lời  
Vì khắp chúng sinh  
Giải nói kinh pháp  
Phương Tây, phương Nam  
Thế giới phương Bắc  
Phương trên, phương dưới  
Cùng khắp các nơi  
Ức ngàn muôn chúng  
Phạm thiên đều đến  
Dâng vật bảo trân  
Cúng dường Đức Phật,  
Lại có phương dưới  
Các cõi Phạm thiên  
Khắp nơi cũng vậy  
Giống nhau không khác



Đều đem cung điện  
Dâng Bậc Đại Thánh  
Ca ngợi Như Lai  
Cùng nhau khuyến thỉnh  
Xin chuyển pháp luân.  
Đấng Đại Trí tuệ  
Vô số ức kiếp  
Rất khó được gặp  
Nguyện thương thị hiện,  
Căn lực từ xưa  
Xót thương rộng mở  
Cửa pháp cam lộ  
Mắt pháp khắp nơi  
Phân biệt nghĩa tuệ  
Tuyên dương kinh pháp  
Cho khắp mọi loài.  
Khi ấy Thế Tôn  
Chỉ bày Tứ đế  
Giải đủ tất cả  
Mười hai nhân duyên,  
Thông tuệ hiển bày  
Khiến được mắt sáng.  
Phật thuyết sinh tử  
Là hoa khổ sâu  
Tất cả thế gian  
Đều từ sinh hữu  
Nên biết nhân này  
Đưa đến chìm đắm.  
Như Lai tuyên thuyết  
Pháp cứu cánh này  
Bao nhiêu chủng loại  
Vô số ức người  
Tám mươi muôn ức  
Tất cả chúng sinh  
Nghe lời Phật dạy

*Trụ Thanh văn thừa  
Huống gì phương khác  
Lập đệ nhất địa  
Khi ấy Thế Tôn  
Thuyết giảng nghĩa kinh  
Chúng sinh thanh tịnh  
Như hằng hà sa  
Tâm chí đều trụ  
Hạnh của Thanh văn  
Thánh chúng của Phật  
Số người như trên  
Tất cả cùng tính  
Không thể biết được,  
Các loài chúng sinh  
Mỗi mỗi như vậy  
Đều cùng như đây  
Lập Tuệ vô thượng.  
Bấy giờ mười sáu  
Vương tử của Phật  
Cùng đến thọ học  
Một lòng như nhau  
Tất cả xuất gia  
Đều làm Sa-di  
Và đều hiểu rõ  
Kinh Phương Đẳng Phật.  
Họ sẽ thành quả  
Từ phụ ở đời  
Các ông như vậy  
Đều được Thắng trí  
Những chúng sinh đây  
Đều được như thế.  
Lại như Thế Tôn  
Là mắt của pháp  
Tối thắng chí thành  
Biết rõ nguồn tâm,*

*Các con thơ bé  
Thường hành bình đẳng  
Mà vì chúng sinh  
Thuyết đạo Vô thượng.  
Trăm ngàn muôn ức  
Vô số thí dụ  
Thị hiện nhân duyên  
Và các quả báo  
Phân biệt các pháp  
Các tuệ suốt thông  
Công hạnh phải làm  
Như chư Bồ-tát.  
Lúc đó Đại Thánh  
Vì hiện chân đế  
Tuyên bố hiển dương  
Chánh Pháp Hoa này  
Thuyết giảng khắp nơi  
Kinh Đại Phương Đẳng  
Muôn ngàn câu kệ  
Không thể nghĩ bàn  
Như cát sông Hằng  
Không thể hạn lượng.  
Khi ấy Phật thuyết  
Kinh pháp xong rồi  
Liên vào tịnh thất  
Tư duy thiền định  
Tám muôn bốn vạn  
Trong kiếp an nhiên  
Thế hùng Đạo Sư  
Thiền định như vậy  
Thời các Sa-di  
Trông thấy Đại Thánh  
Ở nơi tịnh thất  
Và không ra ngoài  
Khai hóa nhân dân*

Vô số ức ngàn  
Giác liễu thiên định  
Thanh tịnh vô lậu  
Trí tuệ đệ nhất.  
Nơi đại pháp tòa  
Mỗi vị tuyên dương  
Pháp kinh đại Thánh  
An trụ thuyết giảng  
Lưu bố giáo hóa  
Như Phật không khác  
Chúng sinh được độ  
Như cát sông Hằng  
Không thể hạn lượng  
Ức ngàn vô số  
Đều nghe, tin nhận  
Họ được an trú  
Mỗi mỗi chúng sinh  
Được Phật giáo hóa  
Số nhiều vô lượng.  
Bậc Tối thắng ấy  
Sau khi diệt độ  
Chúng Hữu học kia  
Thân cận, gần gũi  
Bốn mươi ức Phật  
Được nghe danh hiệu  
Liên đến cúng dường  
Đấng Lương Túc Tôn.  
Có bốn hành sự  
Ly cấu là quý  
Đều được Phật đạo  
Hiện ở mười phương  
Mười sáu đồng tử  
Đều là con Phật  
Ở khắp tám phương  
Trải rộng nghĩa đạo

Với lời Phật nói  
Người nghe tin nhận  
Là các Thanh văn  
Đệ tử của Phật  
Dần dần dạy bảo  
Bao nhiêu sắc tượng  
Nay sẽ gạn gỏi  
Phát ý đại đạo.  
Bấy giờ chính ta  
Đã được giác ngộ  
Khiến cho tất cả  
Đều được nghe nhận,  
Nay các Hiền giả  
Là bậc Thanh văn  
Ta dùng phương tiện  
Chỉ dạy mọi người.  
Đời trước của ta  
Báo ứng như vậy  
Đúng thời thuyết pháp  
Nhân duyên như vậy.  
Nếu không kham nhẫn  
Tu tập Phật đạo  
Tỳ-kheo nên biết  
Do ma khuấy nhiễu  
Tùy theo bản tánh  
Hung hăng phóng túng  
Chí chẳng phụng hành  
Không thích không tuệ,  
Vô số trăm đời  
Khát không gặp nước  
Lại phải ngu si  
Thường luôn lo sợ  
Vô số trượng phu  
Trăm ngàn muôn ức  
Cất bước cao xa

Vượt qua đồng trống  
Lại thấy mênh mông  
Xa xăm gian khó  
Dặm đường xa xôi  
Năm trăm do-tuần  
Có một Đại nhân  
Bậc Hiền minh triết  
Đạo sư khai hóa  
Tâm không sợ hãi  
Vì đoàn khách buôn  
Chỉ dẫn con đường  
Hoang vắng xa xăm  
Nhiều người ngại khó  
Vô số ức kẻ  
Mỏi mệt, nhọc nhằn.  
Họ đến Đạo sư  
Mà thưa thế này:  
Chúng tôi mỗi mệt  
Không thể tiến bước  
Hôm nay bọn tôi  
Chỉ muốn quay về.  
Đạo sư thông minh  
Bậc thầy phương tiện  
Ân cần dẫn dụ  
Dạy bảo vô về,  
Xót thương đường tối  
Muốn bỏ châu báu  
Mệt mỏi vô cùng  
Giữa đường thoái lui,  
Ta nay cần phải  
Hiện sức thần thông  
Tạo lập hóa làm  
Thành quách rộng lớn  
Tốt đẹp trang nghiêm  
Nhân dân vô số

Và lập phòng ốc  
Vi diệu đẹp đẽ  
Lại biến hóa ra  
Sông ngòi rộng lớn  
Ao tắm vườn cây  
Sum suê hoa trái  
Dinh thự cung điện  
Cửa lớn tường cao  
Nam nữ đông đủ  
Nhiều trăm ngàn ức  
Dụ dỗ khuyến khích  
Khiến họ không sợ  
Ai cũng hân hoan  
Vui mừng không xiết  
Hôm nay được đến  
Nơi thành lớn này  
Vào chợ vui chơi  
Muốn gì cũng được  
Tâm rất vui mừng  
Như được diệt độ.  
Chúng ấy và ta  
Gian nan đã hết  
Vì được an ổn  
Cho nên vui mừng  
Hôm nay mọi người  
Tha hồ vui chơi  
Đã được an lạc  
Quán sát khắp nơi  
Tâm ý mọi người  
Rồi trịnh trọng bảo  
Tất cả đến đây  
Nghe lời ta nói:  
Ta dùng Thần túc  
Hóa làm thành lớn  
Ta nay quán sát

Gai gốc khô cằn  
Mọi người sợ sệt  
Muốn lui trở về  
Ta dùng phương tiện  
Hóa hiện các thứ  
Hãy nên siêng năng  
Theo đường tiến bước.  
Này các Tỳ-kheo!  
Ta cũng như vậy  
Thấy vô số ức  
Trăm ngàn chúng sinh  
Chán họa khổ khổ  
Mê hoặc luân hồi,  
Ta dùng phương tiện  
Khai đạo dạy bày  
Vì Phật nghĩ thế  
Nghĩa lợi như vậy  
Nhàm chán Phật đạo  
Không được Niết-bàn  
Tất cả lời Phật  
Học rõ suốt thông,  
Các ông thành tựu  
Nay đắc La-hán  
Cho nên khuyến lập  
Nhận báo đức này  
Được gặp chư Hiền  
Đạt quả La-hán,  
Tất cả các ông  
Được lìa các khổ  
Tất cả chúng hội  
Mới diễn pháp này.  
Chư Phật Đại Thánh  
Khéo dùng phương tiện  
Giảng thuyết giáo pháp  
Đại tiên cứu hộ



*Có một Phật thừa  
Chưa từng có hai  
Vì các người nghĩ  
Nên phân biệt nói.  
Do đó giáo hóa  
Các Tỳ-kheo đây  
Nên phát tinh tấn  
Đệ nhất nhiệm mầu,  
Mọi người sẽ đạt  
Tất cả mãn tuệ  
Giáo pháp Bồ-tát  
Không có diệt độ,  
Ta thường mong cầu  
Thành các thông tuệ  
Đạt đến mười phương  
Pháp kinh Tối thắng,  
Dung mạo xinh đẹp  
Ba mươi hai tướng  
Sẽ thành Phật đạo  
Mới nên diệt độ  
Chư Đại Đạo Sư  
Thuyết pháp như thế  
Chớ khiến ngừng nghĩ  
Tự cho diệt độ.  
Vì được ngừng nghĩ  
Nói đạt vô vi  
Vì do duyên này  
Dẫn vào tuệ giác.*



# LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

[www.daitangkinh.org](http://www.daitangkinh.org)